

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	<i>I Meddelelser</i>	
	Rådet	
93/C 39/01	Rådets afgørelse af 1. februar 1993 om udnævnelse af medlemmerne af bestyrelsen for Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse	1
93/C 39/02	Fælles holdninger, som Rådet har fastlagt som led i samarbejdsproceduren i henhold til artikel 149, stk. 2, i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab	3
	Kommissionen	
93/C 39/03	Ecu	4
93/C 39/04	Meddelelse om beslutningerne om de forskellige licitationer inden for landbrugssektoren (korn)	5
93/C 39/05	Meddelelse om samarbejdet mellem Kommissionen og de nationale domstole om anvendelse af Traktatens artikel 85 og 86	6
93/C 39/06	Meddelelse om ikke at modsætte sig en anmeldt fusion (Sag IV/M.299 — Sara Lee/BP Food Division)	12
93/C 39/07	Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 92 og 93 i EØF-Traktaten — Tilfælde mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse	13

Domstolen

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

93/C 39/08	Sag T-110/92: Sag anlagt den 18. december 1992 af Ladbroke Racing Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	15
93/C 39/09	Sag T-113/92: Sag anlagt den 22. december 1992 af Jean-Jacques Rateau mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	16
93/C 39/10	Sag T-1/93: Sag anlagt den 4. januar 1993 af Heinz Kschwendt mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	16

II *Forberedende retsakter*

.....

III *Oplysninger*

Kommissionen

93/C 39/11	LEDA (Fase 3): Handlingsprogram til fremme af lokal vækst i beskæftigelsen (1993-1996)	18
93/C 39/12	Fourniture d'une étude dans le domaine de la politique des télécommunications par satellites	19

Berigtigelser

93/C 39/13	Berigtigelse til indkaldelse af forslag vedrørende specialuddannelse i avanceret flyteknisk forskning inden for programmet industri-materialeteknologi (1992-1994) (EFT nr. C 36 af 10. 2. 1993)	20
------------	--	----

Meddelelse til læseren (se omslagets tredje side)

I

(Meddelelser)

RÅDET

RÅDETS AFGØRELSE

af 1. februar 1993

om udnævnelse af medlemmerne af bestyrelsen for Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse

(93/C 39/01)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 337/75 af 10. februar 1975 om oprettelse af et europæisk center for udvikling af erhvervsuddannelse ⁽¹⁾, særlig artikel 4, og

ud fra følgende betragtninger:

Rådet har ved afgørelse af 5. juni 1989 ⁽²⁾ udnævnt medlemmerne af bestyrelsen for nævnte center for tidsrummet fra den 5. juni 1989 til den 4. juni 1992;

medlemsstaternes regeringer har til Rådet indgivet en kandidatliste for deres repræsentanter, og Kommissionen har indgivet én for arbejdstager- og arbejdsgiverrepræsentanter;

medlemmerne af centrets bestyrelse bør udnævnes for tidsrummet fra den 1. februar 1993 til den 31. januar 1996 —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Til medlemmer af bestyrelsen for Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse udnævnes for tidsrummet fra den 1. februar 1993 til den 31. januar 1996:

I. Regeringsrepræsentanter

Belgien	Alfons VERLINDEN
Danmark	Erik NEXELMANN
Tyskland	Ulrich HAASE
Grækenland	Nicolaos ILIADIS
Spanien	Ramón SALABERT PARRAMON
Frankrig	Jean COURDOUAN
Irland	Gerry PYKE
Italien	Mario ALBERIGO
Luxembourg	Jean TAGLIAFERRI
Nederlandene	P. C. van den DOOL
Portugal	Artur MOTA
Det Forenede Kongerige	J. K. FULLER

⁽¹⁾ EFT nr. L 39 af 13. 2. 1975, s. 1.⁽²⁾ EFT nr. C 185 af 22. 7. 1989, s. 12.

II. Arbejdstagerepræsentanter

Belgien	Anne Françoise THEUNISSEN
Danmark	Niels Lykke JENSEN
Tyskland	H. P. BENETREU
Grækenland	Georges DASSIS
Spanien	Serafin PRIETO VALLADARES
Frankrig	Marie Odile PAULET
Irland	K. DUFFY
Italien	Emilio PICHELAN
Luxembourg	M. CASTEGNARO
Nederlandene	C. van der KNAAP
Portugal	J. PROENCA
Det Forenede Kongerige	Leif MILLS

III. Arbejdsgiverrepræsentanter

Belgien	Alfons DE VADDER
Danmark	Erik WINTHER-SCHMIDT
Tyskland	Helmut BRUMHARD
Grækenland	Evangelos BOUMIS
Spanien	Fernando MORENO
Frankrig	Daniel VAN ESLANDE
Irland	Christine WHYTE
Italien	Vincenzo ROMANO
Luxembourg	Eugène MÜLLER
Nederlandene	J. BOERSMA
Portugal	José Manuel PROSTES DA FONSECA
Det Forenede Kongerige	Roy HARRISON

Artikel 2

Denne afgørelse offentliggøres til underretning i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. februar 1993.

På Rådets vegne
N. HELVEG PETERSEN
Formand

Fælles holdninger, som Rådet har fastlagt som led i samarbejdsproceduren i henhold til artikel 149, stk. 2, i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab

(93/C 39/02)

Rådet har fastlagt en fælles holdning til følgende:

Forslag til:

— Rådets direktiv om levnedsmiddelhygiejne

dok. 10883/1/93 + ADD 1

Teksten til disse fælles holdninger kan fås hos Generalsekretariatet for Rådet, Rue de la Loi 170, B-1048 Bruxelles, kontor 12/53 (telefax 234 81 74).

Ved alle henvendelser skal der henvises til dette nummer af *De Europæiske Fællesskabers Tidende* samt til det pågældende forslags serienummer.

KOMMISSIONEN

ECU ⁽¹⁾

12. februar 1993

(93/C 39/03)

Modværdien i national valuta:

Belgiske og luxembourgske francs	40,0764	US-dollars	1,17976
Danske kroner	7,44782	Canadiske dollars	1,47906
Tyske mark	1,94306	Yen	142,456
Græske drakmer	260,172	Schweizerfrancs	1,80067
Spanske pesetas	138,752	Norske kroner	8,26009
Franske francs	6,57834	Svenske kroner	8,76739
Irske pund	0,798214	Finske mark	6,96058
Italienske lire	1817,61	Østrigske schilling	13,6722
Nederlandske gylde	2,18668	Islandske kroner	76,8850
Portugisiske escudos	177,094	Australske dollars	1,74211
Pund sterling	0,825873	Newzealandske dollars	2,30107

Kommissionen har oprettet en fjernskriver med automatisk svar, som på ethvert fjernskriveropkald videregiver omregningskursen i de vigtigste valutaer. Denne fjernskriver er i funktion dagligt fra kl. 15.30 til kl. 13.00 den følgende dag.

Brugeren bør anvende følgende fremgangsmåde:

- kald fjernskriver nr. 23789 i Bruxelles
- angiv eget kendeord
- skriv koden »cccc«, som udløser det automatiske svar og medfører en udskrift af omregningskurserne for ecu over fjernskriveren
- afbryd ikke forbindelsen, inden meddelelsen er afsluttet, angivet ved tegnene »ffff«.

Note: Kommissionen har også en automatisk fjernskriver (nr. 21791), som dagligt giver oplysninger om beregningen af de monetære udligningsbeløb i forbindelse med anvendelsen af den fælles landbrugs-politik.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 3180/78 af 18. december 1978 (EFT nr. L 379 af 30. 12. 1978, s. 1), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1971/89 (EFT nr. L 189 af 4. 7. 1989, s. 1).

Rådets afgørelse 80/1184/EØF af 18. december 1980 (Lomé-konventionen) (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 34).

Kommissionens beslutning nr. 3334/80/EKSF af 19. december 1980 (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 27).

Finansforordningen af 16. december 1980 vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 23).

Rådets forordning (EØF) nr. 3308/80 af 16. december 1980 (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 1).

Beslutning truffet af Den Europæiske Investeringsbanks Styrelsesråd den 13. maj 1981 (EFT nr. L 311 af 30. 10. 1981, s. 1).

**Meddelelse om beslutningerne om de forskellige licitationer inden for landbrugssektoren
(korn)**

(93/C 39/04)

(Se meddelelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. L 360 af 21. december 1982, side 43)

Løbende licitation	Ugentlig licitation	
	Dato for Kommissionens beslutning	Maksimal restitution
Kommissionens forordning (EØF) nr. 1343/92 af 26. maj 1992 om åbning af en licitation over restitutionen ved udførsel af hård hvede til lande i zone I, II, III, IV, V, VI, VII og VIII (EFT nr. L 145 af 27. 5. 1992, s. 22)	11. 2. 1993	116,50 ECU/ton
Kommissionens forordning (EØF) nr. 1356/92 af 26. maj 1992 om særlige interventionsforanstaltninger for byg i Spanien (EFT nr. L 145 af 27. 5. 1992, s. 58)	—	Ingen bud
Kommissionens forordning (EØF) nr. 1345/92 af 26. maj 1992 om åbning af en licitation over restitutionen ved udførsel af byg til lande i zone I, II, III, IV, V, VI, VII og VIII (EFT nr. L 145 af 27. 5. 1992, s. 28)	11. 2. 1993	76,00 ECU/ton
Kommissionens forordning (EØF) nr. 1346/92 af 26. maj 1992 om åbning af en licitation over restitutionen ved udførsel af blød hvede til lande i zone I, II, III, IV, V, VI, VII og VIII (EFT nr. L 145 af 27. 5. 1992, s. 31)	11. 2. 1993	56,99 ECU/ton
Kommissionens forordning (EØF) nr. 1344/92 af 26. maj 1992 om åbning af en licitation over restitutionen ved udførsel af rug til lande i zone I, II, III, IV, V, VI, VII og VIII (EFT nr. L 145 af 27. 5. 1992, s. 25)	11. 2. 1993	94,98 ECU/ton
Kommissionens forordning (EØF) nr. 1910/92 af 10. juli 1992 om særlige interventionsforanstaltninger for hård hvede i Grækenland (EFT nr. L 192 af 11. 7. 1992, s. 20)	—	Ingen bud
Kommissionens forordning (EØF) nr. 2748/92 af 21. september 1992 om licitation med henblik på fastsættelse af eksportrestitutionen for sleben rundkornet ris, der udføres til visse tredjelande (EFT nr. L 279 af 23. 9. 1992, s. 10)	11. 2. 1993	256,00 ECU/ton
Kommissionens forordning (EØF) nr. 2749/92 af 21. september 1992 om licitation med henblik på fastsættelse af eksportrestitutionen for sleben middelskornet ris og sleben langskornet ris A, der udføres til visse tredjelande (EFT nr. L 279 af 23. 9. 1992, s. 12)	—	Ingen bud
Kommissionens forordning (EØF) nr. 2750/92 af 21. september 1992 om licitation med henblik på fastsættelse af eksportrestitutionen for sleben middelskornet ris og sleben langskornet ris A, der udføres til visse tredjelande (EFT nr. L 279 af 23. 9. 1992, s. 14)	11. 2. 1993	259,00 ECU/ton
Kommissionens forordning (EØF) nr. 66/93 af 15. januar 1993 om åbning af en licitation over nedsættelsen af importafgiften for majs fra tredjelande (EFT nr. L 10 af 16. 1. 1993, s. 5)	11. 2. 1993	71,89 ECU/ton
Kommissionens forordning (EØF) nr. 68/93 af 15. januar 1993 om åbning af en licitation over nedsættelsen af importafgiften for sorghum fra tredjelande (EFT nr. L 10 af 16. 1. 1993, s. 9)	—	Ingen bud

**Meddelelse om samarbejdet mellem Kommissionen og de nationale domstole om anvendelse af
Traktatens artikel 85 og 86**

(93/C 39/05)

I. Indledning

1. Med nedbrydningen af grænserne mellem EF-landene får EF's virksomheder mulighed for at udvikle nye aktiviteter, og forbrugerne får gavn af en øget konkurrence. Kommissionen finder det vigtigt at sikre, at disse fordele ikke bliver tilintetgjort af virksomheders restriktive eller lovstridige handlemåder, hvilket yderligere understreger betydningen af EF's konkurrencepolitik og konkurrenceret efter gennemførelsen af det indre marked.

2. EF's konkurrenceret er udformet under medvirken af flere institutioner på såvel nationalt plan som på EF-plan, som også medvirker til at håndhæve den i det daglige. På dette område har såvel de nationale konkurrencemyndigheder og domstole som EF-domstolene og Kommissionen hver deres opgaver og forpligtelser, i overensstemmelse med de principper, der er blevet udviklet ved EF-Domstolens retspraksis.

3. For at konkurrencen på det indre marked skal kunne fungere, er det nødvendigt med et effektivt samarbejde mellem disse institutioner. Denne meddelelse omhandler specielt samarbejdet mellem de nationale domstole og Kommissionen, og dens formål er at redegøre for, hvad Kommissionen agter at gøre for at fremme et snævrere samarbejde med disse domstole om anvendelsen af EØF-Traktatens artikel 85 og 86 i individuelle sager.

II. Kompetence

4. Kommissionen har som den administrative myndighed ansvar for gennemførelsen og fastlæggelsen af EF's konkurrencepolitik og skal i den forbindelse varetage den almene interesse.

De nationale domstoles opgave består derimod i at tilgode borgernes subjektive rettigheder i deres indbyrdes relationer (*).

5. Til varetagelse af disse forskellige opgaver har de nationale domstole og Kommissionen parallel kompetence til at anvende Traktatens artikel 85, stk. 1, og artikel 86. For Kommissionens vedkommende har kompetencen hjemmel i artikel 89 og de bestemmelser, der er vedtaget i medfør af artikel 87. For de nationale

domstoles vedkommende følger kompetencen af de pågældende EF-reglers direkte virkning. I dommen i BRT II-sagen udtalte EF-Domstolen i den forbindelse, at »da forbuddene i artikel 85, stk. 1, og artikel 86 ifølge selve deres natur er egnede til at skabe umiddelbare virkninger i forholdet mellem private, fremkalder de nævnte artikler umiddelbart rettigheder for de retsundergivne, som de nationale domsmyndigheder skal beskytte« (*).

6. De nationale domstole har således kompetence til enten af egen drift eller efter begæring fra parterne i en sag at håndhæve konkurrencereglerne til gavn for borgerne. Desuden kan de i henhold til artikel 85, stk. 2, i overensstemmelse med gældende national retspleje afgøre, hvilke civile virkninger forbuddet i artikel 85 skal have (*).

7. Derimod har Kommissionen i medfør af artikel 9 i forordning nr. 17 enekompetence med hensyn til at fritage visse former for aftaler, vedtagelser eller samordnet praksis fra dette forbud (*). Denne kompetence kan Kommissionen udøve på to måder. Den kan ved individuel beslutning fritage en konkret aftale, eller den kan ved forordninger (de såkaldte gruppefritagelsesforordninger) indrømme fritagelse for bestemte typer aftaler, vedtagelser eller samordnet praksis, når den i henhold til artikel 87 har fået bemyndigelser hertil fra Rådet.

8. De nationale domstole har således ikke kompetence til at anvende artikel 85, stk. 3, men de kan håndhæve de beslutninger og forordninger, Kommissionen har vedtaget i henhold til denne bestemmelse. EF-Domstolen har gentagne gange bekræftet, at en forordnings bestemmelse finder direkte anvendelse (*). Kommissionen mener, at det samme må være tilfældet med individuelle beslutninger om fritagelse.

9. Kommissionens og de nationale domstoles beføjelser er ikke alene forskellige med hensyn til deres formål og indhold, men også med hensyn til den måde, hvorpå kompetencen udøves. Kommissionen udøver sin

(*) Delimitis mod Henninger Bräu, sag C-234/89, Sml. 1991, I-935, nr. 47; AUTOMEC mod Kommissionen, dom af 17. September 1992, sag T-24/90, nr. 73 og 85, (endnu ikke offentliggjort i Domssamlingen).

(*) BRT mod SABAM, sag 127/73, Sml. 1974, s. 51, nr. 16.

(*) Se i den forbindelse LTM mod MBU, sag 56/65, Sml. 1966, s. 337; Brasserie De Haecht mod Wilkin-Janssen, sag 48/72, Sml. 1973, s. 77; Ciments et Bétons mod Kerpen et Kerpen, sag 319/82, Sml. 1983, s. 4173.

(*) Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i Traktatens artikler 85 og 86 (EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62).

(*) Fonderies de Roubaix mod Fonderies Roux, sag 63/75, Sml. 1976, s. 111; Delimitis mod Henninger Bräu, sag C-234/89, Sml. 1991, s. I-935.

kompetence efter procedurereglerne i forordning nr. 17, medens de nationale domstole i deres kompetenceudøvelse skal følge reglerne i den nationale retspleje.

10. Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke procedurer og retsmidler der kan bringes i anvendelse til at håndhæve den direkte gældende EF-ret, har EF-Domstolen fastlagt følgende principper:

»Der er ganske vist ved EØF-Traktaten skabt muligheder for direkte søgsmål, som private i påkommende tilfælde kan rejse for Domstolen, men det har ikke været meningen at skabe andre søgsmålmuligheder ved de nationale domstole med henblik på gennemførelsen af fællesskabsretten end dem, som findes i national ret. Derimod må enhver søgsmålstype, som findes i national ret, kunne anvendes til sikring af overholdelsen af de fællesskabsregler, som har direkte virkning, under de samme formalitetsbetingelser og efter de samme regler for sagens videre behandling, som gælder, når der er tale om at sikre overholdelsen af national ret«⁽¹⁾.

11. Kommissionen finder, at disse principper også gælder ved overtrædelser af EF's konkurrenceret. Enkeltpersoner og virksomheder har således adgang til alle de retsmidler, der er hjemlet i deres nationale lovgivning, på samme vilkår, som hvis der var tale om en tilsvarende overtrædelse af national ret. Denne ligebehandling gælder ikke blot for så vidt angår den endelige konstatering af, at konkurrencereglerne er overtrådt, men også for alle de retsmidler, der kan bringes i anvendelse til at sikre en effektiv retsbeskyttelse. Ved overtrædelser af EF's konkurrenceret har alle retssubjekter i EF således ret til at anmode de nationale domstole om at træffe foreløbige forholdsregler, udstede påbud om, at den pågældende overtrædelse omgående skal bringes til ophør, og tilkende erstatning for den skade, de har lidt som følge af overtrædelsen, når disse retsmidler kan bringes i anvendelse i sager anlagt efter tilsvarende nationale lovgivning.

12. I den forbindelse vil Kommissionen gerne understrege, at der ud fra EF-retten ikke er noget til hinder for samtidig at anvende den nationale konkurrenceret, forudsat at dette ikke påvirker den effektive og ensartede virkning af EF's konkurrenceregler og gennemførelsesbestemmelserne hertil. De konflikter, der eventuelt kan opstå ved samtidig anvendelse af national ret og EF-ret, må løses med udgangspunkt i princippet om EF-rettens forrang⁽²⁾. Formålet med dette princip er at undgå, at

der træffes foranstaltninger, der kan modvirke den effektive virkning (»effet utile«) af de EF-retlige bestemmelser.

III. Kommissionens kompetenceudøvelse

13. Som administrativ myndighed med ansvar for EF's konkurrencepolitik skal Kommissionen varetage EF's almene interesser. De administrative ressourcer, Kommissionen råder over hertil, er ifølge sagens natur begrænsede, og den kan derfor ikke bruge dem på alle de sager, den bliver bekendt med. Kommissionen må derfor generelt organisere sig på en sådan måde, at den kan løse sin primære opgave, hvilket indebærer, at den må foretage en prioritering⁽³⁾.

14. Ved udøvelsen af sine beslutningsbeføjelser vil Kommissionen give prioritet til de anmeldelser, klager eller sager rejst på eget initiativ, som er af særlig politisk, økonomisk eller juridisk betydning for EF. For så vidt angår sager, der ikke er af en sådan karakter, kan anmeldelser normalt afgøres ved administrative skrivelser, medens klager i princippet bør afgøres af nationale myndigheder eller domstole.

15. Kommissionen mener nemlig ikke, at der er tilstrækkelig stor fællesskabsinteresse i at gå videre med en sag, hvis klageren vil kunne få sine rettigheder tilgodeset i tilstrækkeligt omfang ved de nationale domstole⁽⁴⁾. I disse tilfælde vil sagen normalt blive henlagt.

16. Kommissionen vil i den sammenhæng gerne understrege, at der for enkeltpersoner og virksomheder er væsentlige fordele ved, at EF's konkurrenceret anvendes af de nationale domstole:

— Kommissionen kan ikke tilkende skadeserstatning for tab, der skyldes overtrædelser af artikel 85 eller 86. Det kan kun de nationale domstole. Sandsynligvis vil virksomhederne nok også gøre mere for at undgå at overtræde EF's konkurrenceregler, hvis de risikerer at skulle betale skadeserstatning til dem, som deres adfærd har påført skade

— de nationale domstole kan som regel træffe foreløbige forholdsregler og bringe overtrædelser til ophør hurtigere, end Kommissionen er i stand til at gøre

⁽¹⁾ Rewe mod Hauptzollamt Kiel, sag 158/80, Sml. 1981, s. 1805, 1838; se også Rewe mod Landwirtschaftskammer Saarland, sag 33/76, Sml. 1976, s. 1989; Harz mod Deutsche Tradax, sag 79/83, Sml. 1984, s. 1921; det italienske finansministerium mod San Giorgio, sag 199/82, Sml. 1983, s. 3595.

⁽²⁾ Walt Wilhelm mod Bundeskartellamt, sag 14/68, Sml. 1969, s. 1; Procureur de la République mod Giry et Guerlain, sag 253/78 og 1-3/79, Sml. 1980, s. 2327.

⁽³⁾ AUTOMECC mod Kommissionen, dom af 17. september 1992, sag T-24/90, nr. 77, (endnu ikke offentliggjort i Domssamlingen).

⁽⁴⁾ AUTOMECC mod Kommissionen, dom af 17. september 1992, sag T-24/90, nr. 91-94 (endnu ikke offentliggjort i Domssamlingen).

- ved en national domstol er der mulighed for at kombinere et søgsmål anlagt efter EF-retten med et søgsmål anlagt efter national ret, hvilket ikke er muligt, hvis sagen indbringes for Kommissionen
- i nogle medlemsstater kan domstolene træffe bestemmelse om, at en sagsøger, der har fået medhold i sagen, skal have dækket sine udgifter til advokatbistand, hvilket aldrig er muligt ved administrative procedurer indbragt for Kommissionen.

IV. Nationale domstoles anvendelse af artikel 85 og 86

17. Der kan være tale om flere forskellige typer sager, hvor en national domstol skal tage stilling til, om artikel 85 og 86 finder anvendelse. I civile søgsmål vil der hyppigt enten være tale om aftaleretlige sager eller om erstatningssager. I førstnævnte tilfælde vil sagsøgte normalt især påberåbe sig artikel 85, stk. 2, over for de aftale-bestemmelser, sagsøgeren kræver overholdt. I det andet tilfælde er der normalt tale om, at domstolen ud fra artikel 85 og 86 skal tage stilling til, om den adfærd, for hvilken der kræves erstatning, er ulovlig.

18. I kraft af den direkte virkning af artikel 85, stk. 1, og artikel 86 har de nationale domstole tilstrækkelig kompetence til at træffe afgørelse i sådanne sager. Men ved udøvelsen af denne kompetence er de nødt til også at tage hensyn til Kommissionens kompetence, således at de ikke kommer til at træffe afgørelser, der er i strid med dem, Kommissionen har truffet eller agter at træffe efter artikel 85, stk. 1, eller artikel 86 eller eventuelt artikel 85, stk. 3 (*).

19. I sin retspraksis har EF-Domstolen opstillet en række principper for, hvordan man kan undgå sådanne indbyrdes modstridende afgørelser (*). Kommissionen mener, at de nationale domstole kan følge disse principper på følgende vis:

1. Anvendelse af artikel 85, stk. 1 og 2, samt artikel 86

20. Det første spørgsmål, der rejser sig for de nationale domstole, er, om de omtvistede aftaler eller handle-måder er ramt af forbuddet i artikel 85, stk. 1, eller artikel 86. Før de tager stilling hertil, bør de nationale domstole undersøge, om der allerede foreligger en beslutning, en udtalelse eller anden stillingtagen til disse aftaler eller handle-måder fra en administrativ myndigheds side, specielt fra Kommissionens. En sådan stilling-tagen er ikke formelt bindende for de nationale

domstole, men udgør vigtige elementer i deres afgørelse. I den forbindelse bør det nævnes, at de sager, der behandles af Kommissionen, ikke altid afgøres ved formel beslutning, idet sagerne også kan afgøres ved administrative skrivelser. EF-Domstolen har ganske vist udtalt, at den type skrivelser ikke er bindende for de nationale domstole, men den har også understreget, at den stillingtagen, Kommissionen dermed har givet udtryk for, må betragtes som en faktisk omstændighed, de må tage med i betragtning ved deres undersøgelse af, om de anfægtede aftaler m.v. er forenelige med artikel 85 (*).

21. Selv hvor Kommissionen ikke har taget stilling til den konkrete aftale eller praksis, vil de nationale domstole dog altid kunne henholde sig til EF-Domstolens retspraksis og til Kommissionens administrative praksis med hensyn til fortolkningen af gældende EF-ret på det konkrete område. Kommissionen har bl.a. offentliggjort adskillige generelle meddelelser, hvori den har defineret en række former for aftaler, der ikke er ramt af forbuddet i artikel 85, stk. 1 (*).

22. På grundlag heraf vil de nationale domstole normalt kunne tage stilling til, om en aftale eller adfærd, der er indbragt for dem, er i strid med artikel 85, stk. 1, eller artikel 86. Men hvis Kommissionen har indledt procedure i samme sag, kan de vente med at træffe afgørelse, indtil Kommissionen har færdigbehandlet sagen, hvis de skønner det nødvendigt af hensyn til retssikkerheden (*). Afgørelsen kan også udsættes, hvis de nationale domstole ønsker at rette spørgsmål til Kommissionen i overensstemmelse med de retningslinjer, der er anført i denne meddelelse (*). Og endelig kan de nationale domstole i tilfælde af vedvarende tvivl om en aftales eller adfærds forenelighed med konkurrencereglerne også udsætte deres afgørelse og forelægge sagen for EF-Domstolen, jf. Traktatens artikel 177.

23. Men hvis en national domstol beslutter sig til at træffe afgørelse i sagen og når frem til den konklusion, at betingelserne for anvendelse af artikel 85, stk. 1, eller

(*) *Lancôme mod Etos*, sag 99/79, Sml. 1980, s. 2511, nr. 11.

(*) Se meddelelserne om

— aftaler med handelsrepræsentanter om enerepræsentation (EFT nr. 139 af 24. 12. 1962, s. 2921/62)

— aftaler, vedtagelser og samordnet praksis samarbejde mellem virksomheder (EFT nr. C 75 af 29. 7. 1968, s. 3, berigtiget i EFT nr. C 84 af 28. 8. 1968, s. 14)

— bedømmelse af underleveranceaftaler (EFT nr. C 1 af 3. 1. 1979, s. 2)

— »bagatel-aftaler« (C 231 af 12. 9. 1986, s. 2).

(*) *BRT mod SABAM*, sag 127/73, Sml. 1974, s. 51, nr. 21. Kommissionens procedurer indledes ved en myndighedsakt. En simpel bekræftelse af modtagelsen af en anmodning kan ikke anses for en sådan myndighedsakt; *Brasserie de Haecht mod Wilkin-Janssen*, sag 48/72, Sml. 1973, s. 77, nr. 16 og 17.

(*) Se *Delimitis mod Henninger Bräu*, sag C-234/89, Sml. 1991, s. I-935, nr. 53, samt afsnit V nedenfor.

(*) *Delimitis mod Henninger Bräu*, sag C-234/89, Sml. 1991, s. I-935, nr. 47.

(*) *Brasserie de Haecht mod Wilkin-Janssen*, sag 48/72, Sml. 1973, s. 77; *BRT mod SABAM*, sag 127/73, Sml. 1974, s. 51; *Delimitis mod Henninger Bräu*, sag C-234/89, Sml. 1991, s. I-935.

artikel 86 ikke er opfyldt, skal den pådømme sagen på dette grundlag, også selv om den pågældende aftale eller praksis er blevet anmeldt til Kommissionen. Fremgår det derimod, at den pågældende adfærd er omfattet af artikel 85, stk. 1, eller artikel 86, skal de nationale domstole fastslå, at den er i strid med EF's konkurrenceret og træffe passende foranstaltninger, bl.a. med hensyn til de virkninger, der i henhold til gældende civilret tillægges overtrædelser af legale forbud.

2. Anvendelse af artikel 85, stk. 3

24. Hvis en national domstol har fastslået, at en aftale er ramt af forbuddet i artikel 85, stk. 1, skal den undersøge, om aftalen kan være omfattet af en fritagelse meddelt fra Kommissionen efter artikel 85, stk. 3. Der må her sondres mellem forskellige situationer.

25. a) Har Kommissionen truffet beslutning om fritagelse, er den nationale domstol bundet af denne beslutning. Den skal derfor anse den pågældende aftale som forenelig med EF-retten og anerkende dens civilretlige virkninger. I den forbindelse bør også nævnes administrative skrivelser, hvorved Kommissionens tjenestegrene har erklæret betingelserne i artikel 85, stk. 3, opfyldt. Kommissionen finder, at de nationale domstole kan tage disse skrivelser i betragtning som en faktisk omstændighed.

26. b) Aftaler, der falder inden for anvendelsesområdet for en gruppefritagelsesforordning, er uden videre fritaget fra forbuddet i artikel 85, stk. 1, uden at Kommissionen behøver at træffe nogen beslutning eller fremsende nogen administrativ skrivelse ⁽¹⁾.

27. c) Er en aftale ikke omfattet af en gruppefritagelsesforordning, og foreligger der hverken nogen individuel beslutning om fritagelse eller administrativ skrivelse om den, bør den efter Kommissionens mening behandles på følgende måde:

28. Den nationale domstol må først undersøge, om de formelle betingelser for fritagelse er opfyldt, bl.a. om aftalen er korrekt anmeldt efter artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 17. Er den ikke blevet anmeldt, kan den — medmindre betingelserne i artikel 4, stk. 2, i samme forordning er opfyldt — ikke fritages efter artikel 85, stk. 3, og den nationale domstol kan derfor erklære aftalen ugyldig efter artikel 85, stk. 2.

29. Er aftalen blevet behørigt anmeldt til Kommissionen, må den nationale domstol vurdere sandsynligheden for, at der vil blive indrømmet fritagelse, ud fra de kriterier, der er blevet opstillet i EF-Domstolens og Førsteinstansrettens retspraksis samt ud fra de af Kommissionen hidtil vedtagne forordninger og beslutninger.

30. Hvis den nationale domstol når frem til den konklusion, at der ikke vil blive indrømmet individuel fritagelse for den anfægtede aftale, skal den træffe de fornødne foranstaltninger efter artikel 85, stk. 1 og 2. Anser den derimod en fritagelse for mulig, stiller den sagen i bero, indtil Kommissionen har truffet afgørelse, men den kan dog godt med hjemmel i national ret træffe de foreløbige forholdsregler, som den skønner nødvendige.

31. Det må i den forbindelse understreges, at disse principper ikke gælder for aftaler, der bestod, før forordning nr. 17 trådte i kraft (eller kom til at gælde i en ny medlemsstat), og som er blevet behørigt anmeldt til Kommissionen. Så længe Kommissionen eller nationale myndigheder ikke har truffet afgørelse om forbud eller henlagt sagen ved fremsendelse af en administrativ skrivelse, bør de nationale domstole betragte de pågældende aftaler som gyldige ⁽²⁾.

32. Kommissionen erkender, at de ovennævnte principper for nationale domstoles anvendelse af artikel 85 og 86 er ret komplicerede og desuden heller ikke altid udtømmende nok til at sætte dem i stand til at udøve deres funktion korrekt. Det gælder bl.a., når den konkrete anvendelse af artikel 85, stk. 1, og artikel 86 rejser juridiske eller økonomiske problemer, når Kommissionen har indledt procedure i samme sag, eller når der er tale om en aftale, som måske vil kunne fritages individuelt efter artikel 85, stk. 3. I disse tilfælde har de nationale domstole mulighed for at forelægge EF-Domstolen sagen som præjudicielt spørgsmål, jf. Traktatens artikel 177. De kan også anmode Kommissionen om bistand efter de nedenfor anførte retningslinjer.

V. Samarbejde mellem de nationale domstole og Kommissionen

33. EØF-Traktatens artikel 5 opstiller princippet om et vedvarende og loyalt samarbejde mellem Fællesskabet

⁽¹⁾ En liste over de relevante forordninger samt de officielle meddelelser herom findes i bilaget til nærværende meddelelse.

⁽²⁾ Brasserie de Haecht mod Wilkin-Janssen, sag 48/72, Sml. 1973, s. 77; De Bloos mod Bouyer, sag 59/77, Sml. 1977, s. 2359; Lancôme mod Etos, sag 99/79, Sml. 1980, s. 2511.

og medlemsstaterne om virkeliggørelse af Traktatens mål, herunder målet i artikel 3, litra f) »gennemførelse af en ordning, der sikrer, at konkurrencen inden for fællesmarkedet ikke forrejses«. Dette princip indebærer en forpligtelse til gensidig bistand, både for medlemsstaterne og for EF's institutioner. I overensstemmelse hermed har EF-Domstolen udtalt, at Kommissionen i henhold til Traktatens artikel 5 har pligt til at samarbejde loyalt med de retsinstanser i medlemsstaterne, der har til opgave at påse, at EF-retten anvendes og overholdes i det nationale retssystem⁽¹⁾.

34. Kommissionen mener, at et sådant samarbejde er af afgørende betydning for en strikt, effektiv og konsekvent håndhævelse af EF's konkurrenceret. En mere effektiv inddragelse af de nationale domstole i den daglige anvendelse af EF-retten vil også sætte Kommissionen i stand til at koncentrere sig mere om sine administrative opgaver, som består i at fastlægge retningslinjerne for konkurrencepolitikken i EF.

35. På denne baggrund agter Kommissionen at gøre følgende for at styrke samarbejdet med de nationale domstole:

36. I sin konkurrencepolitik lægger Kommissionen megen vægt på at orientere de berørte kredse om konkurrencereglerne. Den vil i overensstemmelse hermed fortsætte med at udstede gruppefritagelsesforordninger og offentliggøre generelle meddelelser. Sådanne generelle meddelelser er sammen med EF-Domstolens og Førsteinstansrettens retspraksis, Kommissionens beslutningspraksis og årsberetningerne om konkurrencepolitikken bestanddele af den afledte ret og vejledning, som kan hjælpe de nationale domstole i deres behandling af individuelle sager.

37. Er sådanne generelle oplysninger ikke tilstrækkelige, kan de nationale domstole inden for rammerne af deres nationale retsplejeregler anmode Kommissionen og navnlig dens Generaldirektorat for Konkurrence om forskellige oplysninger. Der er først og fremmest tale om proceduremæssige oplysninger — om Kommissionen har en bestemt sag til behandling, om en aftale er blevet anmeldt, om Kommissionen har indledt formel procedure eller allerede truffet formel beslutning eller fremsendt administrativ skrivelse. Om fornødent kan de nationale domstole også anmode Kommissionen om at udtale sig om, hvornår den regner med at indrømme eller nægte individuel fritagelse af anmeldte aftaler eller anmeldt praksis, således at de får bedre mulighed for at afgøre, om de skal udsætte sagen eller træffe foreløbige forholdsregler⁽²⁾. Kommissionen vil for sit

vedkommende bestræbe sig på at prioritere behandlingen af sager, som er blevet indbragt for og udsat af en national domstol, navnlig når det har betydning for udfaldet af en civil tvist.

38. Dernæst kan de nationale domstole anmode Kommissionen om at udtale sig om retlige spørgsmål. Har de særlige vanskeligheder med anvendelsen af artikel 85, stk. 1, og artikel 86, kan de anmode Kommissionen om at udtale sig om den af Kommissionen fastlagte praksis med hensyn til det pågældende område inden for EF-retten. For så vidt angår artikel 85 og 86, drejer det sig især om betingelserne for anvendelse af disse artikler i henseende til påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne og mærkbarheden af de konkurrencebegrænsninger, der er tale om. I sine svar tager Kommissionen ikke stilling til, hvilken afgørelse, der bør træffes i sagen. Endvidere kan domstolene, når de er i tvivl om, hvorvidt en omtvistet aftale kan fritages individuelt, anmode Kommissionen om en foreløbig udtalelse herom. Udtaler Kommissionen, at der i den pågældende sag ikke er sandsynlighed for fritagelse, vil de nationale domstole kunne undlade at udsætte sagen og træffe afgørelse om aftalens gyldighed.

39. Kommissionen svar er ikke bindende for de nationale domstole, der har anmodet om dem. I sine besvarelser præciserer Kommissionen, at dens stillingtagen ikke er endelig, samt at de nationale domstoles ret til at forelægge sagen for EF-Domstolen i overensstemmelse med EØF-Traktatens artikel 177 på ingen måde berøres heraf.

40. Endelig kan de nationale domstole også anmode Kommissionen om faktuelle oplysninger, såsom statistikker, markedsundersøgelser og økonomiske analyser. Kommissionen vil inden for de nedenfor angivne rammer bestræbe sig på at give disse oplysninger eller oplyse, hvor de kan fremskaffes.

41. Ud fra hensynet til en god retshåndhævelse bør Kommissionen hurtigt kunne efterkomme anmodninger om oplysninger af juridisk eller faktuel karakter. Men det kan den kun, når en række betingelser er opfyldt. For det første må den naturligvis råde over de ønskede oplysninger. For det andet kan den kun videregive dem i det omfang, hvor det er tilladt i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige principper.

42. Ifølge Traktatens artikel 214, sammenholdt med artikel 20 i forordning nr. 17 for så vidt angår konkurrencereglerne, må Kommissionen ikke videregive fortrolige oplysninger. Desuden gælder den forpligtelse til loyalt samarbejde, der følger af Traktatens artikel 5, i forholdet mellem de nationale domstole og Kommissionen, og kan ikke berøre parternes stilling i en sag, der verserer for disse domstole. Kommissionen må respektere

⁽¹⁾ Zwartveld, sag C-2/88 Imm., Sml. 1990, s. I-3365, nr. 8; Delimitis mod Henninger Bräu, sag C-234/89, Sml. 1991, s. I-935, nr. 53.

⁽²⁾ Se ovenfor under nr. 22 og 30.

den retslige neutralitet og objektivitet. Den kan derfor kun efterkomme anmodninger om oplysninger, der er fremsat af en national domstol, enten direkte eller indirekte via sagens parter, når de af domstolen er blevet pålagt at give visse oplysninger. I sidstnævnte tilfælde vil Kommissionen sørge for, at dens svar kommer frem til alle tvistens parter.

43. Ud over denne nødvendige, men punktuelle, udveksling af oplysninger gør Kommissionen også en stor indsats for at informere og orientere på et mere generelt plan. Den agter således at udsende en brochure med en vejledning i anvendelsen af konkurrencereglerne på nationalt plan.

44. Endelig vil Kommissionen også gerne styrke virkningerne af de nationale domme, der afsiges på konkurrenceområdet. Den vil i den sammenhæng undersøge mulighederne for at udvide anvendelsesområdet for konventionen om retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager (»domskonventionen«) til også at omfatte de konkurrencesager, der behandles af forvaltningsdomstolene⁽¹⁾. Det skal bemærkes, at domme på konkurrenceområdet efter Kommissionens opfattelse allerede er omfattet af denne konvention, når de er afsagt i borgerlige sager.

⁽¹⁾ Konvention af 27. september 1968 (EFT nr. L 304 af 30. 10. 1978, s. 77).

VI. Afsluttende bemærkninger

45. Denne meddelelse omfatter ikke konkurrencereglerne inden for transportsektoren⁽²⁾. Den omhandler heller ikke konkurrencereglerne i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab.

46. Denne meddelelse er af rent vejledende karakter og berører på ingen måde enkeltpersoners og virksomheders rettigheder i henhold til EF-retten.

47. EF-Domstolens fortolkninger af EF's konkurrenceregler berøres ikke af denne meddelelse.

48. Et referat af de svar, der afgives af Kommissionen i henhold til denne meddelelse vil blive offentliggjort årligt i Konkurrenceberetningen.

⁽²⁾ Rådets forordning nr. 141 af 26. november 1962 om ikke-anvendelse af Rådets forordning nr. 17 på transportsektoren (EFT nr. 124 af 28. 11. 1962, s. 2751/62), senere ændret ved forordning nr. 165/65/EØF (EFT nr. 210 af 11. 12. 1965, s. 3141/65) og ved forordning nr. 1002/67/EØF (EFT nr. 306 af 16. 12. 1967, s. 1); Rådets forordning (EØF) nr. 1017/68 af 19. juli 1968 om anvendelse af konkurrenceregler for transport med jernbane, ad landevej og sejlbare vandveje (EFT nr. L 175 af 23. 7. 1968, s. 1); Rådets forordning (EØF) nr. 4056/86 af 22. december 1986 om fastsættelse af nærmere retningslinjer for anvendelsen af Traktatens artikel 85 og 86 på søtransport (EFT nr. L 378 af 31. 12. 1986, s. 4); Rådets forordning (EØF) nr. 3975/87 af 14. december 1987 om fastsættelse af fremgangsmåden ved anvendelse af konkurrencereglerne på virksomheder i luftfartssektoren (EFT nr. L 374 af 31. 12. 1987, s. 1).

BILAG

GRUPPEFRITAGELSER

A. RÅDETS BEMYNDIGELSESFORORDNINGER

I. Vertikale aftaler (se B.I og B.II)

Rådets forordning nr. 19/65/EØF af 2. marts 1965 om anvendelse af bestemmelserne i Traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af aftaler og samordnet praksis (EFT nr. 36 af 6. 3. 1965, s. 533/65).

II. Horisontale aftaler (se B.III)

Rådets forordning (EØF) nr. 2821/71 af 20. december 1971 om anvendelse af bestemmelserne i Traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis ændret ved forordning (EØF) nr. 2743/72 af 19. december 1972 (EFT nr. L 285 af 29. 12. 1971, s. 46; EFT nr. L 291 af 28. 12. 1972, s. 144).

B. KOMMISSIONENS GRUPPEFRITAGELSESFORORDNINGER OG FORKLARENDE MEDDELELSER

I. Distributionsaftaler

1. Kommissionens forordning (EØF) nr. 1983/83 af 22. juni 1983 på kategorier af eneforhandlingsaftaler (EFT nr. L 173 af 30. 6. 1983, s. 1).
2. Kommissionens forordning (EØF) nr. 1984/83 af 22. juni 1983 på kategorier af eksklusive købsaftaler (EFT nr. L 173 af 30. 6. 1983, s. 5).

3. Kommissionens meddelelse vedrørende Kommissionens forordning (EØF) nr. 1983/83 og (EØF) nr. 1984/83 (EFT nr. L 101 af 13. 4. 1984, s. 2).
4. Kommissionens forordning (EØF) nr. 123/85 af 12. december 1984 på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer (EFT nr. L 15 af 18. 1. 1985, s. 16).
5. Kommissionens meddelelse vedrørende forordning (EØF) nr. 123/85 (EFT nr. C 17 af 18. 1. 1985, s. 4).
6. Kommissionens meddelelse om afklaring af virksomhed, der udøves af mellemhandlere i automobilbranchen (EFT nr. C 329 af 18. 12. 1991, s. 20).

II. Licens- og franchiseaftaler

1. Kommissionens forordning (EØF) nr. 2349/84 af 23. juli 1984 på kategorier af patentlicensaftaler (EFT nr. L 219 af 16. 8. 1984, s. 15; berigtigelse EFT nr. L 280 af 22. 10. 1985, s. 32).
2. Kommissionens forordning (EØF) nr. 4087/88 af 30. november 1988 på kategorier af franchiseaftaler (EFT nr. L 359 af 28. 12. 1988, s. 46).
3. Kommissionens (EØF) nr. 556/89 af 30. november 1988 på kategorier af knowhow-licensaftaler (EFT nr. L 61 af 4. 3. 1989, s. 1).

III. Samarbejdsaftaler

1. Kommissionens forordning (EØF) nr. 417/85 af 19. december 1984 på kategorier af specialiseringsaftaler (EFT nr. L 53 af 22. 2. 1985, s. 1).
2. Kommissionens (EØF) nr. 418/85 af 19. december 1984 på kategorier af aftaler vedrørende forskning og udvikling (EFT nr. L 53 af 22. 2. 1985, s. 5).

Meddelelse om ikke at modsætte sig en anmeldt fusion

(Sag IV/M.299 — Sara Lee/BP Food Division)

(93/C 39/06)

Den 8. februar 1993 besluttede Kommissionen ikke at modsætte sig ovennævnte fusion, idet den erklærede den forenelig med det fælles marked. Denne beslutning er baseret på artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89⁽¹⁾. Tredjemand, der godtgør en tilstrækkelig interesse i sagen, kan få udleveret en kopi af beslutningen ved skriftlig henvendelse til:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
Generaldirektoratet for Konkurrence (GD IV)
Merger Task Force
Avenue de Cortenberg 150
B-1049 Bruxelles.

⁽¹⁾ EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989 — revideret i EFT nr. L 257 af 21. 9. 1990, s. 13.

Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 92 og 93 i EØF-Traktaten**Tilfælde mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse**

(93/C 39/07)

Vedtagelsesdato: 3. 9. 1992**Medlemsstat:** Spanien (Aragón)**Sag nr.:** 374/92**Titel:** Støtte til jobskabelse**Formål:** Fremme af beskæftigelsen i virksomheder og andelsselskaber med under 500 ansatte og fremme af beskæftigelse som selvstændig erhvervsdrivende**Retsgrundlag:** Decreto de la Diputación General de Aragón sobre Fomento del Empleo**Støtteintensitet:** Tilskud på højst 300 000 til 500 000 pta. for hver nyoprettet arbejdsplads**Varighed:** Ubestemt**Vedtagelsesdato:** 9. 10. 1992**Medlemsstat:** Spanien (Baskerlandet)**Sag nr.:** 486/92**Titel:** Støtte til resocialisering af afvænnede narkomaner**Formål:** Løntilskud i forbindelse med ansættelse af afvænnede narkomaner**Retsgrundlag:** Decreto por el que se regulan el programa de ayudas a la contratación de personas extoxicomanas con fines de rehabilitación y reinserción social**Rammebeløb:** 250 mio. pta. (1,9 mio. ECU)**Støtteintensitet:** 80 til 100 % af lønnen i et år**Varighed:** 1992**Vedtagelsesdato:** 18. 9. 1992**Medlemsstat:** Spanien (De Kanariske Øer)**Sag nr.:** 403/92**Titel:** Beskæftigelsesstøtte**Formål:** Fremme af beskæftigelsen gennem tilskud til nyansættelser og oprettelse af arbejdspladser i andelsselskaber**Retsgrundlag:** Decreto para el fomento del empleo**Rammebeløb:** 682 mio. pta. (5,2 mio. ECU)**Støtteintensitet:** Tilskud: højst 550 000 pta. pr. arbejdsplads. Rentegodtgørelser: højst 6 procentpoint i 6 år (overgrænse: 500 000 pta. pr. andelshaver)**Varighed:** Et år — 1992**Vedtagelsesdato:** 9. 10. 1992**Medlemsstat:** Spanien (Baskerlandet)**Sag nr.:** 487/92**Titel:** Støtte til selvstændige erhvervsdrivende**Formål:** Oprettelse af stillinger som selvstændige erhvervsdrivende gennem iværksættertydelser**Retsgrundlag:** Decreto por el que se articulan las medidas de fomento del auto empleo**Rammebeløb:** 700 mio. pta. (5,3 mio. ECU)**Støtteintensitet:** Tilskud på højst 650 000 pta. pr. selvstændig erhvervsdrivende (1 mio., hvis der er tale om fællesforetagender)**Varighed:** 1992**Vedtagelsesdato:** 9. 10. 1992**Medlemsstat:** Spanien (Baskerlandet)**Sag nr.:** 484/92**Titel:** Støtte til uddannelse af fagfolk i erhvervsdrivende foreninger**Formål:** Finansiering af uddannelsesforanstaltninger i erhvervsdrivende foreninger, der tilrettelægges af sammenslutninger, der er specialiserede på dette område**Retsgrundlag:** Decreto por el que se establecen las ayudas para la formación en la economía social**Rammebeløb:** 50 mio. pta. (380 000 ECU)**Varighed:** 1992**Vedtagelsesdato:** 9. 10. 1992**Medlemsstat:** Spanien (Baskerlandet)**Sag nr.:** 490/92**Titel:** Støtte til gennemførelse af foranstaltninger på det sociale område**Formål:** Uddannelseskurser for socialarbejdere og undersøgelser af de sociale serviceorganers virke**Retsgrundlag:** Decreto por el que se establecen ayudas para la realización de actividades en el área de los servicios sociales en el País Vasco

Rammebeløb: 647 mio. pta. (4,9 mio. ECU)

Varighed: 1992

— F&U: 25 % til 50 % brutto af projekterne

— Miljø: 25 % brutto af investeringen (15 % NSÆ)

Varighed: Ubestemt

Vedtagelsesdato: 26. 11. 1992

Medlemsstat: Italien (Emilia Romagna)

Sag nr.: N 576/92

Titel: Foranstaltninger vedrørende kvaliteten til fordel for håndværk og SMV

Formål: Støtte til SMV og håndværksvirksomheder til forbedring af produkternes kvalitet på baggrund af nationale bestemmelser og EF-bestemmelser om produkternes kvalitet, om certificering og om forbrugersikkerhed.

Tilskud til rådgivning om anvendelse af eksterne laboratorier og om indførelse af kvalitetssystemer

Retsgrundlag: Legge regionale n. 77/92 del 30 luglio 1992

Rammebeløb: 5 700 000 000 lire for tidsrummet 1992 til 1994 (3,352 mio. ECU)

Varighed: Fra 1992 til 1994 på grundlag af de nuværende bevillinger

Vedtagelsesdato: 18. 12. 1992

Medlemsstat: Frankrig

Sag nr.: N 504/92

Titel: Skattelignende afgift til fordel for Det Tværfaglige Landskontor for Calvados og Andre Brændevine (BNICE)

Formål: Skattelignende afgift, som skal tjene til at finansiere forskningforanstaltninger og fremmende foranstaltninger samt driftsudgifter for BNICE

Retsgrundlag: Projet de Décret

Rammebeløb: 1992: 765 000 ffr.

Varighed: 1993-1997

Vedtagelsesdato: 27. 1. 1993

Medlemsstat: Italien (Umbria)

Sag nr.: N 686/92

Titel: Ændring af det operationelle program vedrørende mål 5b for regionen Umbria

Formål: Støtte til mindre håndværksvirksomheder til produktion og service

Retsgrundlag: Aiuto all'investimento di PMI artigiane di produzione e di servizi alla produzione

Rammebeløb: Samlet rammebeløb EFRU og OP vedrørende mål 5b Umbria: 5 mia. lire (ca. 3 mio. ECU)

Støtteintensitet: 20 % brutto af udgifterne. Overgrænse på 600 mio. lire (ca. 0,36 mio. ECU)

Varighed: 1992-1993

Vedtagelsesdato: 9. 12. 1992

Medlemsstat: Storhertugdømmet Luxembourg

Sag nr.: N 607/92

Titel: Forslag til rammelov om økonomisk ekspansion

Formål: Støtte til SMV, til F&U, til miljøbeskyttelse og rationel energiudnyttelse og til virksomheder i regionalstøtteområder

Retsgrundlag: Loi ayant pour objet le développement et la diversification économique

Støtteintensitet:

— SMV: højst 7,5 % eller 15 % brutto af investeringen

DOMSTOLEN

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

Sag anlagt den 18. december 1992 af Ladbroke Racing Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-110/92)

(93/C 39/08)

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagen er identisk med de sager, Ladbroke Racing (Tyskland) GmbH (sag T-74/92) og Tiercé Ladbroke SA (sag T-86/92) har anlagt ved Retten i Første Instans.

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. december 1992 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Ladbroke Racing Limited ved Jeremy Lever, Q.C., barrister Christopher Vajda, og solicitor Stephen Kon fra advokatfirmaet S. J. Berwin & Co., London, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Winandy og Err.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

a) Det fastslås, at Kommissionens undladelse af at tage stilling inden to måneder efter modtagelsen af SJB's skrivelse af 11. august 1992 for så vidt angår:

(i) Ladbroke Racing's klage i almindelighed og

(ii) navnlig den fremsatte begæring om skriftlig underretning fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 6 i Kommissionen forordning nr. 99/63 vedrørende det indgreb, der er fremsat begæring om i henhold til forordning nr. 17, samt

(iii) navnlig den fremsatte begæring om en til en sådan artikel 6-underretning svarende skriftlig underretning vedrørende det indgreb, der er fremsat begæring om i henhold til EØF-Traktatens artikel 90, stk. 3

udgør en tilsidesættelse af EØF-Traktatens artikel 175

b) det pålægges Kommissionen at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige til at opfylde Domstolens afgørelser senest en måned efter, at denne afgørelse foreligger, og

c) det pålægges Kommissionen at betale sagens omkostninger, der opgøres og betales på grundlag af almindelige principper for erstatning.

Den er anlagt i henhold til EØF-Traktatens artikel 175 til anfægtelse af Kommissionen undladelse af at træffe en endelig afgørelse vedrørende en klage, sagsøgeren indgav den 24. november 1989 («klagen over de franske monopoler»), hvori Kommissionen blev anmodet om i medfør af artikel 3 i forordning nr. 17 samt EØF-Traktatens artikel 90, stk. 3, at bringe de overtrædelser af EØF-Traktatens artikel 3, litra f), artikel 5, 52, 53, 59, 62, 85, 86, 90, stk. 1, og artikel 92 og 93 til ophør, som Den Franske Republik, de ti førende *sociétés de courses*, der er *sociétés membres* af *Pari Mutuel Urbain* (PMU), og PMU har gjort sig skyldige i. De overtrædelser, som denne klage vedrører, foreligger bl.a. i form af aftalen mellem de førende *sociétés de courses* indbyrdes og med PMU om, at lade PMU alene stå for afslutning af off-course-væddemål med det resultat at konkurrencen mellem de førende *sociétés de courses* og mellem PMU og andre, herunder Ladbroke Racing, i udbuddet af off-course-*pari mutuel*-væddemålsydelse begrænses. De førende *sociétés de courses*' medvirken i forbindelse med ydelse og opnåelse af fordele ved ulovlig statsstøtte, som Frankrig yder PMU, og konkurrencefordrejning fra PMU's side; aftalen mellem de førende *sociétés de courses* om, at PMU skulle drive virksomhed også i andre medlemsstater gennem den virksomhed, der varetages af Paris Mutual International; og PMU's udnyttelse i Frankrig af brugere af selskabets væddemålsydelse. Overtrædelserne foreligger endvidere ved, at Frankrig vedtager, opretholder og anvender love, hvorefter kun én virksomhed, PMU, har ret til at formidle off-course-væddemål, hvilket i praksis afskærer personer i Frankrig fra at indgå off-track-væddemål selv på løb, der ikke er franske. Frankrigs ydelse af ulovlig statsstøtte til PMU har tidligere været genstand for en særskilt klage af 7. april 1989 og for en særskilt procedure i Kommissionen i henhold til artikel 92 og 94.

I klagen over Frankrig har sagsøgeren gjort gældende, at artikel 21 i det franske *Décret* 83-873 af 4. oktober 1983 og artikel 8 i *Arrêté* af 13. september 1985, hvorefter PMU har eneret til at formidle off-course-væddemål, artikel 15 (111) i *Loi* af 23. december 1964 og artikel 21 i *Décret* 83-878, hvorefter personer kun må indgå væddemål i Frankrig om løb, der ikke foregår i Frankrig, gennem godkendte *sociétés* og/eller PMU, og ydelsen af

statsstøtte til PMU er i strid med EØF-Traktaten og navnlig dennes artikel 90, stk. 1.

I klagen over de førende *sociétés de courses* og PMU har sagsøgeren gjort gældende, at aftalerne mellem PMU's *sociétés membres* indbyrdes og med PMU og den adfærd, PMU's *sociétés membres* har gjort sig skyldige i, er i strid med artikel 85, stk. 1, og ikke kan fritages i medfør af artikel 85, stk. 3, samt at der foreligger overtrædelser af artikel 86 derved, at PMU's *sociétés membres* tilsammen indtager en dominerende stilling på markedet for hestevæddeløb og har udnyttet brugere af væddemålsydelse.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har undladt at handle og herved har tilsidesat sine forpligtelser i medfør af artikel 6 i forordning nr. 99/63 og EØF-Traktatens artikel 90, stk. 3.

Sag anlagt den 22. december 1992 af Jean-Jacques Rateau mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-113/92)

(93/C 39/09)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. december 1992 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Jean-Jacques Rateau, Beersel (Belgien), ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, rue Fort Rheinsheim 2.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Annulation af Kommissionens afgørelse om udnævnelse af Walter de Klerck i stillingen som kontorchef for 4. Kontor ved Tjenesten for Forbrugerpolitik, som blev meddelt sagsøgeren den 26. maj 1992 ved skrivelse fra generaldirektøren for Tjenesten for Forbrugerpolitik.
2. Annulation af det stiltiende afslag på sagsøgerens ansøgning om stillingen som kontorchef for 4. Kontor, som er indeholdt i førnævnte afgørelse, og som blev meddelt sagsøgeren den 26. maj 1992 af chefen for GD IX.
3. Annulation af den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage, der var indgivet den 15. juli 1992.
4. Kommissionen tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagsøgeren et beløb på 150 000 bfr., der i givet fald kan ændres under sagen, som erstatning for den ikke-økonomiske skade, sagsøgeren har lidt, fordi der

ikke for hans vedkommende blev udfærdiget bedømmelser for perioderne 1987 til 1989 og 1989 til 1991, eller i hvert fald fordi bedømmelserne blev for sent udfærdiget.

5. Kommissionen tilpligtes under alle omstændigheder at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har anført, at der foreligger en tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 7, 25, 26, 43 og 45, de almindelige gennemførelsesbestemmelser vedrørende vedtægtens artikel 43 samt almindelige retsgrundsætninger, såsom lighedsprincippet og princippet om en vis retfærdig fordeling.

Han anfører, at den anfægtede udnævnelse fandt sted, uden at der var foretaget en betryggende gennemgang af hans ansøgning. Således indebar navnlig den omstændighed, at der ikke for perioden 1987 til 1991 inklusive forelå nogen bedømmelser for hans vedkommende, at de kompetente administrative instanser ikke havde mulighed for at foretage en vurdering af hans reelle fortjenester. I den periode hvor udnævnelsesproceduren stod på, indeholdt sagsøgerens personlige akter således ikke noget som helst skriftligt udsagn vedrørende hans kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd, hvilket var yderligere graverende i betragtning af den mundtlige udtalelse, som generaldirektøren havde fremsat over for Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser.

Desuden hævdes der at være sket en tilsidesættelse af det principielle forbud mod forskelsbehandling, da sagsøgeren ikke, i modsætning til de øvrige ansøgere, var til samtale med den kompetente generaldirektør.

Endelig anfører sagsøgeren, at den anfægtede udnævnelse, særligt for så vidt angår kvalifikationerne hos den foretrukne ansøger, er truffet i strid med betingelserne i meddelelsen om ledig stilling.

Sag anlagt den 4. januar 1993 af Heinz Kschwendt mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-1/93)

(93/C 39/10)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. januar 1993 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Heinz Kschwendt, Luxembourg, ved advokaterne Georges Vandersanden og Laure Levi, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- sagen fremmes til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold

- herved annulleres ansættelsesmyndighedens afgørelse af 9. april 1992, hvorved udbetalingen af børnetilskuddet og uddannelsestillægget for sagsøgerens datter blev midlertidigt indstillet fra den 1. maj 1992, og om nødvendigt annulleres endvidere Det Administrative Udvalgs afvisning af 28. september 1992 af sagsøgerens klage, samt enhver retsakt truffet som følge af afgørelsen af 9. april 1992, herunder navnlig afslaget på godtgørelse af de udgifter, sagsøgerens datter har afholdt til lægehjælp og rejser, og afgørelserne om nedsættelse af udlandstillægget og forhøjelse af skatten
- det fastslås, at sagsøgeren er berettiget til børnetilskud og uddannelsestillæg for sin datter, tillige med 8 % morarenter pr. år fra den 1. maj 1992, og som følge heraf er berettiget bl.a. til godtgørelse af de udgifter til lægehjælp og rejser, som sagsøgerens datter har afholdt, tillige med 8 % morarenter pr. år, regnet fra den 25. februar 1992 for så vidt angår lægeudgifterne, og fra den 1. juli 1992 for så vidt angår rejseudgifterne
- Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerens datter gennemgår en universitetsuddannelse, men er desuden tennisspiller og deltager i internationale turneringer. Ved den afgørelse, som anfægtes under sagen, har Kommissionen med virkning fra den 1. maj 1992 suspenderet det børnetilskud og uddannelsestillæg, som hidtil er blevet udbetalt for hende.

Sagsøgerens første anbringende, som vedrører børnetilskuddet og uddannelsestillægget, er, at der foreligger en tilsidesættelse dels af artikel 2, stk. 2 og 3, litra a), i vedtægtens bilag VII, dels af administrationschefernes

afgørelse 188/89, ligesom der foreligger en begrundelsesmangel. Sagsøgeren anfører herom nærmere, at de indtægter, hans datter har haft ved at deltage i internationale tennisturneringer, ikke kan sidestilles med en skattepligtig indkomst, da udgifterne i forbindelse med hendes sportsudøvelse oversteg hendes indtægter, således som det fremgår af erklæringerne fra skattemyndighederne i Luxembourg. Ifølge dem har hun ikke haft nogen skattepligtig indkomst, og denne er dermed ikke nået op på den grænse, som er fastsat i administrationschefernes afgørelse 188/89. Desuden bør sagsøgerens datter anses for et »barn, over for hvem der består forsørgerpligt«, da hun ikke er omfattet af nogen sygeforsikringsordning.

Sagsøgerens andet anbringende, som udelukkende vedrører uddannelsestillægget, er, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 3, stk. 1, i vedtægtens bilag VII, og af administrationschefernes afgørelse 166/87. Endvidere foreligger der en begrundelsesmangel og er begået en tilsidesættelse af omsorgspligten. Sagsøgeren anfører i den forbindelse nærmere, at hans datter regelmæssigt modtager heltidsundervisning ved Kaiserslautern Universitet, Fakultetet for Kemi. Kommissionen har uberettiget rejst krav om fremlæggelse af bevis såvel for, at hun deltager i timerne, som for, at hun udviser »fremgang« i studierne, men et sådant bevis er det i praksis umuligt at fremlægge, ligesom disse forhold ikke omtales i vedtægtens bilag VII, administrationschefernes afgørelse 166/87 eller gældende domspraksis.

Sagsøgerens tredje og subsidiære anbringende, som vedrører godtgørelsen af lægeudgifterne, er, at der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 72, stk. 1. Sagsøgeren hævder i den forbindelse nærmere, at hans datter under alle forhold havde ret til at fortsætte med at være tilsluttet den fælles sygesikringsordning endnu et år, efter at betalingen af børnetilskuddet og uddannelsestillægget var blevet suspenderet.

III

(Oplysninger)

KOMMISSIONEN

LEDA (Fase 3): Handlingsprogram til fremme af lokal vækst i beskæftigelsen (1993-1996)

(93/C 39/11)

1. **Udbydende myndighed:** Generaldirektoratet for Beskæftigelse, Arbejdsmarkedsrelationer og Sociale Anliggender, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Afdeling V/B/1, RP11 07/23, rue de la Loi 200, B-1049 Bruxelles.
2. Udbudsform: Offentligt udbud.
3. a)
 - b) Ydelsernes art og omfang: V/93/004.

Inden for rammerne af Rådets resolution af december 1992 om bekæmpelse af arbejdsløsheden, af 7. juni om lokale beskæftigelsesinitiativers bidrag til bekæmpelse af arbejdsløsheden og af 22. 12. 1986 om et handlingsprogram for øget beskæftigelse har Kommissionen undersøgt og støttet strategierne for lokal udvikling af beskæftigelsen og erhvervslivet i områder i medlemsstaterne, hvor arbejdsløshedsprocenten er høj, og den agter at fortsætte hermed. Tilbudsgiverne skal varetage disse foranstaltninger under Kommissionens ansvar. Tilbudsgiverne må kunne dokumentere, at de har langvarig erfaring på det område, der omfattes af dette udbud og vedrørende lokal udvikling i almindelighed.
 - c) d)
4. **Udførelsesfrist:** Kontrakten (kontrakterne) indgås i første omgang for et år, men med mulighed for forlængelse i yderligere to år, forudsat at arbejderne er udført tilfredsstillende.
5. a) Detaljerede udbudsdokumenter, herunder udbudsbetingelserne, fås ved henvendelse til den i punkt 1 nævnte adresse, telefaks 295 12 04.
 - b) **Dokumentation skal rekvireres senest den:** 15. 3. 1993.
 - c) Gratis.
6. a) **Sidste frist for modtagelse af bud:** 22. 3. 1993.
 - b) **Adresse:** Se punkt 1, service courrier-archives, RP11, 5/65.
 - c) **Sprog:** Buddene skal indgives i tre eksemplarer, en original og to kopier, på et af Fællesskabets officielle sprog. Hvis budet indgives på et andet sprog end fransk eller engelsk, vil det være en fordel at vedlægge en oversættelse til et af disse sprog, idet dette vil lette forståelsen og fremme en hurtig sagsbehandling.
7. a)
 - b) 22. 3. 1993.
- 8.
9. Finansierings- og betalingsbestemmelser: Nærmere bestemmelser er indeholdt i udbudsdokumenterne.
- 10.
11. **Kvalifikationer:** De økonomiske og tekniske minimumskrav er indeholdt i udbudsdokumenterne.
12. Vedståelsesfrist: 180 dage regnet fra den 1. 4. 1993.
13. Tildelingskriterier: kriterierne for tildeling af kontrakten (kontrakterne) er indeholdt i udbudsdokumenterne.
- 14.
15. **Dato for afsendelse af denne bekendtgørelse:** 8. 2. 1993.
16. **Dato for modtagelse af denne bekendtgørelse:** 8. 2. 1993.

Fourniture d'une étude dans le domaine de la politique des télécommunications par satellites

(93/C 39/12)

1. **Ordregivers navn og adresse:** Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Generaldirektoratet for Informationsteknologi og -industri samt Telekommunikation, Direktorat XIII/F, Att. P. Picard, rue de la Loi 200, B-1049 Bruxelles.
Tlf. (32-2) 296 83 42. Telefax (32-2) 296 83 93.
2. **Ydelsernes art og omfang:** Der ønskes en undersøgelse af Satellite Personal Communications Networks, herunder af Low Earth Orbit systemer (LEO) og af, hvilke følger sådanne net kan få for telekommunikation, handel og industri i Europa.
3. **Frist for indsendelse af bud:** 52 kalenderdage, regnet fra den dato, hvor denne udbudsbekendtgørelse afsendes til Publikationskontoret.
4. 5. 6.
7. **Varighed:** 6 måneder.
8. a) **Udbudsmateriale fås ved henvendelse:** Se punkt 1.
b) **Sidste frist for anmodning om udbudsmateriale:** 37 kalenderdage, regnet fra den dato, hvor denne udbudsbekendtgørelse afsendes til Publikationskontoret.
9. a) **Følgende personer har beføjelse til at være til stede ved åbningen af buddene:** P. Picard, E. Martin, P. Hamoir, M. Courtial.
b) Buddene åbnes i bygning BU9, avenue de Beaulieu, Auderghem, B-1160 Bruxelles inden for en frist på 10 dage regnet fra indsendelsesfristen.
10. 11.
12. **Retlig form:** Man kan indsende bud enten alene eller i fællesskab med andre. Hvor flere bydende forelægger bud i fællesskab, skal én de bydende være udpeget som hovedkontrahent med ansvar for kontraktens gennemførelse.
13. **Minimumskrav:** Bud skal indeholde følgende:
 - En kopi af en attest, der godtgør, at den bydende er optaget i landets handels-/erhvervsregister, eller et tilsvarende nationalt godkendt register,
 - den bydendes balance eller uddrag heraf, dersom der i henhold til selskabsloven i det land, hvori den bydende har hjemsted, skal offentliggøres en sådan;
 - oplysning om, hvilken uddannelse og hvilke faglige kvalifikationer den bydende og/eller firmaets ledende personale - herunder de personer, der skal varetage udarbejdelsen af undersøgelsen - er i besiddelse af.
14. **Vedståelsesfrist:** 6 måneder regnet fra ovennævnte indsendelsesfrist.
15. **Kriterier for tildeling af kontrakter:** Udbudsmaterialet vil indeholde oplysninger om, hvilke kriterier der vil blive lagt til grund ved vurderingen af buddene.
- 16.
17. **Datoen for afsendelse af udbudsbekendtgørelsen til Publikationskontoret:** 9. 2. 1993.
18. **Datoen for Publikationskontorets modtagelse af udbudsbekendtgørelsen:** 9. 2. 1993.

BERIGTIGELSER**Berigtigelse til indkaldelse af forslag vedrørende specialuddannelse i avanceret flyteknisk forskning inden for programmet industri-materialeteknologi (1992-1994)**

(De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. C 36 af 10. februar 1993)

(93/C 39/13)

Side 20, sidste afsnit:

i stedet for: De førtste uddannelsesstipendier uddeles i starten af 1993 på grundlag af de ansøgninger, som Kommissionen modtager via værtsorganisationerne senest den 26. 3. 1993 (17.00). Hvis de økonomiske midler tillader det, kan der uddeles yderligere stipendier senere.

læses: De førtste uddannelsesstipendier uddeles i starten af 1993 på grundlag af de ansøgninger, som Kommissionen modtager via værtsorganisationerne senest den 14. 5. 1993 (17.00). Hvis de økonomiske midler tillader det, kan der uddeles yderligere stipendier senere.

Meddelelse til læseren

Hver uge offentliggøres der i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, serie C, en oversigt over de dokumenter, Kommissionen har fremsendt til Rådet.

Dokumenterne kan fås på salgskontorerne. Adresserne findes på omslagets side 4.

Dokumenterne indeholder en begrundelse og, når det er relevant, en analyse af konsekvenserne for små og mellemstore virksomheder (SMV), dette angives ved en fodnote ⁽¹⁾.

Dokumenter, som angivet ved en fodnote ⁽²⁾, som skal forelægges Europa-Parlamentet til høring, og som allerede nu offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, serie C, under »Forberedende retsakter«, vil fortsat blive offentliggjort, således at læseren informeres om dokumenternes indhold på de forskellige stadier i beslutnings-/lovgivningsprocessen, som det er forudset i EØF-Traktatens artikel 149, stk. 3.